

Arrest

nr. 291 617 van 7 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 19 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Eerste verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 8 oktober 2020 en tweede verzoekende partij op 12 november 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 18 januari 2021 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook de Raad weigerde verzoekende partijen bij arrest nr. X van 4 oktober 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.3. Op 12 oktober 2022 dienen verzoekende partijen een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaart deze volgende verzoeken om internationale bescherming op 20 januari 2023 niet-ontvankelijk. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger en afkomstig uit Amol (Iran). U bent een etnische Fars. U bent op 13 mehr 1384 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met 5 oktober 2005 in onze kalender) getrouwd met M. M. (O.V. (...)). Op 21 september 2008 werd uw dochter V. geboren (O.V. (...)).

U kwam op 28 september 2018 in België aan en diende hier in België op 19 oktober 2018 samen met uw echtgenote een eerste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u in Iran bekeerd te zijn tot het christendom. Uw moeder was een gelovige moslim terwijl uw vader niet zo gelovig was. U ging enkel naar de moskee bij begrafenissen of, toen u nog kind was, in het kader van schoolse verplichtingen. U was nieuwsgierig over de islam en zag in dat het een religie is van vergelding, oorlog en geweld. Daardoor kwam er steeds meer afstand tussen u en de islam.

Vier of vijf jaar voor uw vertrek uit Iran leerde u G. S. en haar echtgenoot de heer H. kennen. Zij waren Armeense christenen. Vier jaar voor uw vertrek uit Iran raakte u geïnteresseerd in hun religie. Mevrouw S. en haar echtgenoot waren oprecht, ze logen nooit, ze waren niet hypocriet en ze hadden vertrouwen in hun medemens. Van 18 tot 24 maart 2016 reisde u naar Armenië met uw echtgenote en uw dochter. Mevrouw S. en haar echtgenoot vergezelden u op die reis. Per toeval woonden jullie op zondag 20 maart 2016 de Armeense viering van Palmzondag bij. U voelde dat dit het goede moment was om voor het christendom te kiezen en u beschouwt zichzelf sinds die dag als een christen.

In het jaar 1396 (Iraanse kalender, komt overeen met 2017 - 2018 in onze kalender) ondervond uw echtgenote meermaals problemen aan de universiteit waar ze werkte. Zo werd haar lidmaatschap van een wetenschappelijke vereniging geweigerd, kreeg ze een eerste waarschuwing omdat ze in het kader van een discussie tegen studenten had gezegd dat er geen godsdienstvrijheid is in Iran en kreeg ze een tweede waarschuwing omdat ze tijdens haar les een politieke discussie had gevoerd. Een collega van uw echtgenote nam, toen uw echtgenote even niet aanwezig was, een foto van een folder op haar laptop waar ze informatie over het christendom bewaarde. Een andere collega van uw echtgenote, de heer B., bracht haar ervan op de hoogte dat de Herasat (veiligheidsafdeling) van de universiteit een dossier tegen haar geopend had. U vreesde op dat moment dat uw echtgenote misschien zou geschorst worden aan de universiteit, maar niet dat er iets anders zou gebeuren. U verbleef in die periode vaak bij uw schoonouders omdat uw schoonvader aan diabetes leed en ernstig ziek was. In het begin van de maand tir 1397 (Iraanse kalender, komt overeen met eind juni 2018 in onze kalender) kwam de politie bij u thuis aanbellen. Ze waren op zoek naar uw echtgenote en spraken met uw huisbaas, de heer Falahzadeh. U kwam tot de conclusie dat het probleem ernstiger was dan u eerst had ingeschat. Op basis van de informatie die op haar laptop stond en de eerdere waarschuwingen die ze had gekregen, vreesde u dat uw echtgenote ervan zou beschuldigd worden reclame te maken voor het christendom door de Ettela'at (Iraanse veiligheidsdiensten). U dook gedurende twee dagen onder bij uw vader en trok daarna in bij uw vriendin S. S.. Een week na de inval bij u thuis kwam de politie langs bij uw schoonouders. Ze waren met drie en ze zeiden dat ze uw echtgenote zochten. Ze doorzochten het huis en namen de laptop van uw echtgenote in beslag. Op die laptop stond geen informatie, u had alles gewist uit voorzorg. Ze namen ook een herinneringsboekje van uw echtgenote mee dat ze vonden in een van haar reiskoffers. U vreesde dat u in de problemen zou komen en u besloot het land te verlaten voor Ettela'at u zou vinden.

U boekte een toeristische reis naar Servië, omdat voor dat land geen visum nodig was. U verliet Iran op 25 tir 1397 (16 juli 2018) met uw eigen paspoort. U vloog rechtstreeks naar Belgrado en bleef twee maanden in Servië. U probeerde zes keer tevergeefs om de grens met Kroatië over te steken. Toen het uiteindelijk lukt, ging u in twee, drie dagen te voet de grens over. U verbleef tien dagen in Slovenië. Aan de grens met Italië kwam een smokkelaar u ophalen. Hij bracht u met de auto naar Triëste (Italië). Daar nam u de bus tot Milan. Een andere smokkelaar bracht u met de auto naar Lyon (Frankrijk). Daar kwam uw schoonbroer, die in België woont, u ophalen. Hij bracht u naar België.

U haalde in het kader van uw eerste verzoek aan bij terugkeer naar Iran te vrezen dat uw echtgenote zal opgepakt worden door Ettela'at omwille van het dossier dat tegen haar is geopend. Daarbij vreesde u concreet dat ze zou gefolterd worden, dat ze onder druk gezet zou worden om op te biechten dat ze reclame maakte voor het christendom en dat haar vervolgens ook zwaardere feiten in de schoenen geschoven zouden worden. Na uw aankomst in België ging u wekelijks op zaterdagmiddag naar de Farsitalige kerk in Kuurne en op zondagvoormiddag naar de Franstalige protestantse kerk in Tournai. U werd gedoopt op 6 juli 2019 in Kuurne.

Op 19 januari 2021 nam het CGVS zowel voor uzelf als voor uw echtgenote M. M. een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 19 februari 2021 tekenden u en uw echtgenote tegen deze beslissing beroep aan. Jullie legden tijdens de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een aantal kerkelijke attesten en een aantal foto's neer, alsook een attest van psychologe L. B. (d.d. 14 september 2021), waarin deze stelde dat uw echtgenote in Iran traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt en in het kader van een posttraumatische stressstoornis lijdt aan geheugenproblemen. De RVV verwierp dit beroep op 4 oktober 2021.

Zonder België verlaten te hebben, diende u op 12 oktober 2022 in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. In uw huidige verzoek houdt u vast aan de verklaringen afgelegd in uw eerste verzoek. U stelt dat u niet kan terugkeren naar Iran omdat u zich bekeerd heeft tot het christendom en omdat uw echtgenote in Iran beschuldigd wordt van propaganda voor het christendom. Daarnaast stelde u ook dat u in België deelgenomen heeft aan betogingen tegen het Iraanse regime. U voegde hieraan toe dat uw dochter intussen groot is en niets kent van Iran. Ze zal niet in Iran kunnen leven en heeft nooit een hoofddoek gehad. Bij terugkeer naar Iran vreest u problemen door uw bekering en doordat uw aanwezigheid bij de betogingen strafbaar is.

Ter staving van uw huidig verzoek legde u de volgende documenten neer : 4 screenshots met foto's in verband met de algemene situatie in Iran, 31 foto's van uzelf en uw echtgenote tijdens jullie deelname aan betogingen tegen het Iraanse regime in België, een attest waaruit blijkt dat u een cursus Frans volgde bij CIEP (d.d. 4 oktober 2022), een attest waarin P. P., gerant van architectuurbureau Argos atelier, getuigt dat uw echtgenote M. een stage bij hem heeft gevolgd en zeer tevreden was over haar inzet (d.d. 20 september 2022), een brief van E. F., coördinator bij de Franstalige afdeling van Amnesty International in België, waarin deze getuigt dat u en uw echtgenote intellectuelen zijn, dat uw dochter zeer geïntegreerd is op haar school, dat u en uw echtgenote deelnemen aan betogingen tegen het Iraanse regime sinds midden september en dat hij het als coördinator van Amnesty niet denkbaar acht om u en uw echtgenote terug te sturen naar Iran gezien de huidige situatie in dat land (d.d. 21 december 2022), 3 screenshots van bedreigingen geuit op de instagrapagina van uw echtgenote M. en een begeleidend schrijven van uw advocate Elisabeth van der Haer. Daarin stelt uw advocate dat u en uw echtgenote wekelijks samenkomen met andere Iraniërs om de situatie in Iran aan de kaak te stellen en dat jullie meerdere keren hebben deelgenomen aan protestacties tegen het regime. Uw advocate stelde hiernaast ook dat uw echtgenote bedreigd werd omwille van berichten en foto's die zij publiceerde op haar sociale media. U en uw echtgenote koesteren volgens uw advocate een gegronde vrees voor vervolging omwille van jullie religieuze en politieke overtuigingen. Bovendien behoort uw echtgenote M. volgens uw advocate ook tot de sociale groep van vrouwen die opstaan voor hun rechten. Uw advocate voegde hier in haar begeleidend schrijven nog aan toe dat er bij u en uw echtgenote sprake is van een cumulatie van zeer veel verschillende elementen, die in samenstel een risico op vervolging vormen, namelijk: jullie bekering tot het christendom, het feit dat jullie religieuze opvattingen publiek gemaakt hebben op sociale media, de algemene veiligheidssituatie in Iran voor leden van religieuze minderheden, jullie haat voor de islam en de dictaten die door de islam opgelegd worden, de mensenrechtenschendingen in Iran, jullie politiek activisme in België, het feit dat jullie jullie politiek activisme publiek gemaakt hebben op sociale media, de bedreigingen die uw echtgenote gekregen heeft, het feit dat uw echtgenote een vrouw is, de patriarchale samenleving in Iran, de objectieve situatie van vrouwen die voor hun rechten opkomen in Iran, jullie gemoedstoestand nadat jullie geconfronteerd werden met een ander maatschappijmodel in België, jullie profiel als opgeleide en ruimdenkende mensen en het feit dat jullie dochter hier in België naar school gaat en opgevoed wordt volgens de westerse normen en waarden (d.d. 22 december 2022).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde om uw bekering tot het christendom aannemelijk te maken. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. U diende tegen het arrest van de RVV geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u in het onderhavige verzoek opnieuw verwijst naar asielmotieven die u in het verleden reeds hebt uiteengezet, met name uw vrees om omwille van uw bekering van het christendom vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten (Verklaring volgend verzoek A. A., d.d. 6 december 2022, punt 17 en punt 20). Deze elementen zijn in uw vorige verzoek reeds uitgebreid besproken en de ongeloofwaardigheid ervan werd bevestigd door het arrest van de RVV. U haalde geen nieuwe elementen aan die de in vorige beslissingen aangehaalde argumenten kunnen ondermijnen.

U verklaarde verder ook dat u en uw echtgenote herhaaldelijk deelnamen aan demonstraties tegen het Iraanse regime. U stelde dat u bij terugkeer naar Iran vreest dat jullie omwille van jullie deelname aan deze betogingen door de Iraanse autoriteiten zullen gevisieerd worden (Verklaring volgend verzoek, punt 18). Er dient echter vastgesteld te worden dat jullie deelname aan deze betogingen een duidelijk opportunistisch karakter vertoont. Zo is de timing van jullie deelname aan deze betogingen – volgens de door u neergelegde steunbrief van de heer F. begon u aan betogingen deel te nemen in september 2022, i.e. een maand voordat jullie jullie huidige verzoek om internationale bescherming indienden – op zijn minst merkwaardig te noemen, zeker in het licht van jullie eerdere verklaringen dat jullie in Iran niet politiek actief waren (NPO 1, d.d. 8 oktober 2020, p. 11 en NPO echtgenote M. M., d.d. 12 november 2020, p. 8). Uit jullie verklaringen en de door jullie neergelegde documenten blijkt bovendien geenszins dat u of uw echtgenoot tijdens deze betogingen een prominente rol opnamen. Jullie waren volgens uw verklaringen louter als deelnemer aanwezig op deze demonstraties (Verklaring volgend verzoek, punt 20). Uit niets blijkt dat jullie bij terugkeer naar Iran zouden riskeren omwille van jullie deelname aan deze demonstraties in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht te komen.

De stelling van uw advocate en uw echtgenote dat zij politiek actief is op Instagram en bedreigd wordt omwille van zaken die zij op haar Instagrampagina zou geplaatst hebben, is niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komen te staan (Verklaring volgend verzoek M. M., d.d. 6 december 2022, punt 20). Vooreerst moet in dit verband opgemerkt worden dat noch uzelf, noch uw echtgenote, noch uw advocate op enig moment inzicht geven in wat uw echtgenote precies op haar Instagrampagina plaatste. Uw advocate maakte in haar begeleidend schrijven louter duidelijk dat het gaat om berichten die u publiceerde op de pagina www.instagram.com/mahbobe.mohammadian. Op deze pagina werden slechts tien Instagramposts gepubliceerd, waarvan er acht dateren van drie of meer jaar geleden (cf. administratief dossier). Slechts twee publicaties op deze Instagrampagina verwijzen via de gebruikte hashtag naar recente politieke gebeurtenissen in Iran. Het CGVS kon bovendien geen enkele Instagram story van uw echtgenote terugvinden (cf. administratief dossier). Dit is verwonderlijk aangezien de screenshots van bedreigingen die uw advocate op 20 december 2022 overmaakte aan het CGVS, duidelijk vermelden dat deze bedreigingen er kwamen als reactie op een Instagram story die uw echtgenote zou gepubliceerd hebben. Doordat u de inhoud van de story waarop deze S. zijn of haar bedreigingen baseert, niet spontaan neerlegt in het kader van uw verzoek, verhindert u het CGVS om een correcte inschatting te kunnen maken van de ernst van de door u aangehaalde bedreigingen. De screenshots met bedreigingen zijn bovendien afkomstig van een anoniem Instagramprofiel met de gebruikersnaam 'sol1422' en naam S.. Het gaat hier volgens de door uw advocate neergelegde documenten om een persoon die de Instagrampagina van uw echtgenote niet volgt en die zijn of haar volledige identiteit ook niet kenbaar maakt. Dergelijke vage en weinig concrete bedreigingen, die door om het even wie geuit kunnen worden, volstaan allerminst om te kunnen spreken van een nood aan internationale bescherming. Niets wijst er op dat deze Instagramberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn.

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit

evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht, waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uw stelling dat jullie niet naar Iran kunnen terugkeren omdat jullie dochter niets kent van Iran en nooit een hoofddoek gehad heeft, is evenmin van die aard dat hieruit een nood aan internationale bescherming spreekt (Verklaring volgend verzoek, punt 24). Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening zoals de plicht om een hoofddoek te dragen, houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde zaken betreffen echter louter verwijzingen naar de algemene situatie in uw land van herkomst en volstaan op zich niet om in hoofde van uw dochter een reëel risico op het risico op vervolging of het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Dergelijk risico dient immers in concreto te worden aangetoond. U blijft op dit vlak echter in gebreke.

Ook de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komen te staan.

De door u neergelegde screenshots in verband met de algemene situatie in Iran hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen en zijn dan ook niet van die aard dat u of uw echtgenote het risico lopen om in de ogen van de Iraanse autoriteiten gezien te worden als politieke opposanten van het regime. De stelling van uw echtgenote dat zij verre familie is van G. C., die door de Iraanse zedenpolitie werd gedood, volstaat niet om te concluderen dat de kans dat jullie bij terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging dienen te koesteren aanzienlijk groter geworden is (Verklaring volgend verzoek echtgenote M. M., d.d. 6 december 2022, punt 21). Het gaat hier immers louter om een blote bewering van uw echtgenote die zij op geen enkele manier concretiseerde. Zo legde zij niet uit op welke manier G. C. familie van haar zou zijn en maakte zij evenmin duidelijk op welke manier deze familieband ervoor zou kunnen zorgen dat jullie bij terugkeer naar Iran in het vizier van de autoriteiten zouden kunnen komen.

De door u neergelegde steunbrief van de heer E. F., coördinator bij de Franstalige afdeling van Amnesty International in België, is niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komen te staan. Dat u en uw echtgenote intellectuelen zijn en dat jullie dochter geïntegreerd is op school, zijn motieven die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van de integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. De opmerking van de heer F. dat u niet naar Iran teruggestuurd kan worden omwille van uw deelname aan de betogingen en de algemene situatie in Iran, is louter een persoonlijke opinie van de heer F. waaruit geenszins een persoonlijke vrees voor vervolging kan blijken.

Het begeleidend schrijven van uw advocate Elisabeth van der Haert is evenmin van die aard dat hieruit een aanzienlijk grotere kans zou kunnen afgeleid worden dat u bij terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Dat u en uw echtgenote herhaaldelijk hebben deelgenomen aan protestacties tegen het regime is, zoals hierboven al herhaaldelijk werd aangestipt, niet voldoende om te concluderen dat u bij deze betogingen ook een prominente rol zou hebben opgenomen of in het vizier van het Iraanse regime zou gekomen zijn. Jullie bekering tot het christendom werd in het verleden al ongeloofwaardig geacht door de RVV (cf. supra). De stelling van uw advocate dat uw echtgenote M. tot de sociale groep van vrouwen behoort die opkomen voor hun rechten, betreft louter een blote bewering van uw advocate die maar moeilijk te verenigen valt met de verklaringen die uw echtgenote hierover aflegde. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde uw echtgenote dat zij zich nooit inlaat met politiek omdat ze hier tijdens haar jeugd al teveel mee geconfronteerd werd (NPO, p. 8). In het kader van haar huidige verzoek legde uw echtgenote in dit verband zeer gelijkaardige verklaringen af. Zij stelde immers dat zij met haar moeder, broer en zus nooit over politiek praat en dat haar familieleden in Iran haar gevraagd hebben om niets te doen dat hen in gevaar zou kunnen brengen in Iran (verklaring volgend verzoek M., punt 22). Uit de door jullie neergelegde foto's blijkt dat jullie louter deelnamen aan betogingen en verder geen prominente rol opnamen in het protest tegen het regime (cf. supra). Uit niets blijkt dan ook dat uw echtgenote bij een eventuele terugkeer naar Iran vervolging zou riskeren omwille van haar mening over het regime of omwille van haar deelname aan de hierboven vermelde betogingen. Daar waar uw advocate spreekt van een samenstelling van verschillende elementen die in samenstel een risico op vervolging vormen, dient te worden opgemerkt dat de meeste van deze door uw advocate

aangehaalde elementen terug te leiden vallen naar jullie politieke en religieuze overtuigingen, waarvan hierboven reeds herhaaldelijk werd vastgesteld dat deze ofwel ongeloofwaardig van aard zijn, ofwel onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een nood aan vervolging (cf. supra). Wat betreft de patriarchale samenleving in Iran, de mensenrechtenschendingen die het regime in Iran begaat en de objectieve situatie van vrouwen in Iran, dient te worden vastgesteld dat deze door uw advocate aangehaalde elementen louter betrekking hebben op de algemene situatie in Iran. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening tegen vrouwen houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijk risico dient in concreto te worden aangetoond. U en uw echtgenote blijven op dit vlak echter in gebreke (cf. supra). Jullie gemoedstoestand nadat jullie geconfronteerd werden met een ander maatschappijmodel in België, jullie profiel als opgeleide en ruimdenkende mensen en het feit dat jullie dochter hier in België naar school gaat en opgevoed wordt volgens de westerse normen en waarden, zijn stuk voor stuk elementen die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming (cf. supra).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In het volgend verzoek van uw echtgenote M. M. (O.V. (...)) werd eveneens een beslissing tot niet ontvankelijk verzoek genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger en afkomstig uit Mahmoodabad (Iran). U bent een etnische Fars. U bent op 13 mehr 1384 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met 5 oktober 2005 in onze kalender) getrouwd met H. A. (O.V. (...)). Op (...) 2008 werd uw dochter V. geboren (O.V. nummer (...)). Uw broer S. J. M. verblijft sinds 2000 in België.

U kwam op 28 september 2018 in België aan en diende hier in België op 19 oktober 2018 samen met uw echtgenoot een eerste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u in Iran bekeerd te zijn tot het christendom. Uw moeder was een traditionele gelovige moslim. In 1360 en 1361 werden drie neven van uw vader, S. H. M., A. S. E. en M. S. E., geëxecuteerd omwille van hun betrokkenheid bij politieke activiteiten tegen het Iraanse regime. Een andere neef van uw vader, S. J. M., kreeg bij het begin van de oorlog tussen Iran en Irak een levenslange schorsing omwille van zaken die hij had gezegd tijdens zijn lessen. Omdat u tijdens uw kindertijd hoorde over deze executies, had u geen goed gevoel bij de islam. Toen u veertien of vijftien jaar was, werd u opgepakt, uitgescholden, geschopt en ondervraagd door de politie naar aanleiding van een inval in het huis van een vriendin. Na deze gebeurtenis keerde u de islam de rug toe.

Vier of vijf jaar voor uw vertrek uit Iran leerde u G. S. kennen. Zij was een Armeense christen. Ze was eerlijk, oprecht, en voegde altijd de daad bij het woord. Ze gaf u informatie over het christendom en dat zorgde ervoor dat u zich aangetrokken voelde tot het christendom. In maart 2016 reisde u naar Armenië met uw echtgenoot en uw dochter. G. vergezelde u op die reis. Per toeval woonden jullie tijdens die reis

de Armeense viering van Palmzondag bij. Er was in de kerk een geestelijke sfeer die u inspireerde. U vroeg aan uw vriendin wat u moest doen om uw hart aan Jezus te geven. U deed een gebed en voelde de liefde met uw hele lichaam. U beschouwt zichzelf sinds die dag als een christen.

In mehr 1396 (Iraanse kalender, komt overeen met september-oktober 2017 in onze kalender) kreeg u een eerste opmerking aan de Nima universiteit waar u werkte. U had tijdens de les gezegd dat minderheden zoals de Soenni moslims in Iran onderdrukt worden. Enkele dagen nadien werd u op het matje geroepen. U kreeg te horen dat u tijdens uw lessen niet over godsdienst mocht praten en dat het zware gevolgen kon hebben als u dit toch deed. In dey 1396 (december 2017 – januari 2018) kreeg u een tweede opmerking van de universiteit. Ditmaal had u naar aanleiding van de betogingen die plaatsvonden in Iran gezegd dat de problemen in Iran te wijten waren aan de dictatuur en dat mensen daardoor hun geloof verliezen. Diezelfde dag werd u opgewacht door de directeur van de universiteit en twee mensen van de beveiliging. U moest een intentieverklaring afleggen waarin u beloofde niet meer te zullen praten over zaken die tegen de islamvoorschriften zijn.

Meneer H. Z., een vooraanstaand figuur binnen de universiteit waar u werkte, was kwaad op u omdat zijn zoon niet geslaagd was voor het vak dat u doceerde. Hij had in het verleden al verhinderd dat u lid kon worden van een wetenschappelijke vereniging, maakte opmerkingen over uw hijab en zocht een reden om wraak te nemen op u. In khordad 1397 (mei-juni 2018) hoorde u van uw collega meneer B. dat meneer H. Z. tijdens uw afwezigheid een foto had genomen van de folder op uw laptop waarin u informatie over het christendom bewaarde. Omdat uw vriendin G. zich af en toe vertoonde op de universiteit om daar op u te wachten, wist de universiteit dat u een vriendin had die christen was. U vermoedt dat ze er daardoor vanuit zijn gegaan dat u reclame maakte voor het christendom. U verbleef in die periode vaak bij uw ouders omdat uw vader aan diabetes leed en ernstig ziek was. Een week later kwam er mensen bij u thuis aanbellen. Ze waren op zoek naar u en spraken met uw huisbaas. U kwam tot de conclusie dat het probleem ernstiger was dan u eerst had ingeschat. U dook gedurende twee dagen onder bij uw schoonouders en trok daarna in bij uw vriendin S. S.. Een week nadat er mensen bij u thuis waren geweest, kwam de politie langs bij uw ouders. Ze waren met drie en ze zeiden dat ze u zochten. Ze doorzochten het huis en namen uw laptop in beslag. e namen ook een herinneringsboekje mee dat ze vonden in een van uw reiskoffers. U vreesde dat u in de problemen zou komen en u besloot het land te verlaten.

U boekte een reis naar Servië, omdat voor dat land geen visum nodig was. U verliet Iran op 25 tir 1397 (16 juli 2018) met uw eigen paspoort.

U haalde in het kader van dit eerste verzoek aan bij terugkeer naar Iran te vrezen dat u door de Iraanse autoriteiten gevangengezet zou worden, dat u zou gedwongen worden om te bekennen en dat u zodanig onder druk gezet zou worden dat dit ertoe zou leiden dat u zou sterven.

Na uw aankomst in België ging u wekelijks op zondag naar de kerk in Tournai. U ging ook naar de kerk in Kortrijk omdat die niet in het Frans is. U volgt ook Bijbelstudie in Kortrijk. U bezocht de kerk in Kortrijk voor het eerst op 5 januari 2019 en die in Doornik voor het eerst op 26 januari 2019. U bezocht ook een paar keer de protestantse kerk in Brussel. U werd gedoopt op 6 juli 2019 in Kortrijk.

Op 19 januari 2021 nam het CGVS zowel voor uzelf als voor uw echtgenoot H. A. (O.V. (...)) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 19 februari 2021 tekenden u en uw echtgenoot tegen deze beslissing beroep aan. Jullie legden tijdens de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een aantal kerkelijke attesten en een aantal foto's neer, alsook een attest van psychologe L. B. (d.d. 14 september 2021), waarin deze stelde dat u in Iran traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt en in het kader van een posttraumatische stressstoornis lijdt aan geheugenproblemen. De RVV verwierp dit beroep op 4 oktober 2021.

Zonder België verlaten te hebben, diende u op 12 oktober 2022 in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. In uw huidige verzoek houdt u vast aan de verklaringen afgelegd in uw eerste verzoek. U stelt dat u niet kan terugkeren naar Iran omdat u zich bekeerd heeft tot het christendom. Daarnaast stelde u ook dat u in België deelgenomen heeft aan betogingen tegen het Iraanse regime om zo een stem te bieden aan de slachtoffers van het regime. U bent politiek actief op Instagram en u krijgt af en toe bedreigingen via Instagram. U vreest dat u bij terugkeer naar Iran de doodstraf zal krijgen omwille van uw politieke activiteiten. U voegde hier nog aan toe dat G. C., een Iraanse vrouw die vermoord werd door de zedenpolitie, verre familie van u is. U kan niet terugkeren naar Iran omdat daar geen veiligheid is en omdat u weet wat het regime capabel is om te doen.

Uw echtgenoot legde alle relevante documenten neer in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming. Zelf legde u geen bijkomende documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de medisch attesten die u neerlegde in het kader van uw eerste verzoek blijkt immers dat u lijdt aan posttraumatisch stress syndroom en dat u hier sinds 20 mei 2019 psychologische begeleiding voor ontvangt op tweewekelijkse basis. Zelf stelde u in dit verband dat het op psychisch vlak niet zo goed met u gaat (Notities Persoonlijk Onderhoud, d.d. 12 november 2020, p. 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u er op gewezen dat u bijkomende pauze kon krijgen als u daar nood aan zou hebben (NPO, p. 3). Ook werd u zowel bij aanvang van het persoonlijk onderhoud als wanneer u het emotioneel moeilijk had gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud verder te zetten, waarop u telkens bevestigend antwoordde (NPO p. 3 en p. 15). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming stelde u dat u doodop bent, dat u lijdt aan migraine, dat u een depressie heeft en dat u daardoor veel haar verliest (Verklaring volgend verzoek, punt 13 en punt 24). Gevraagd of er bepaalde elementen of omstandigheden waren die uw deelname aan de procedure zouden kunnen beïnvloeden, antwoordde u negatief (DVZ, verklaring volgend verzoek, d.d. 6 december 2022, punt 1). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat uw tweede verzoek tot internationale bescherming andermaal integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, H. A.. In het kader van het door hem ingediende tweede verzoek tot internationale bescherming werd er een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Deze luidt als volgt:

“(…).”

Derhalve dient ook uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verwerende partij heeft middels zijn nota van 20 februari 2023 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen of de synthesesmemorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoekende partijen hebben de Raad echter op 9 maart 2023 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van hun dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op dit bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6, 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoekende partijen lichten in de eerste plaats de nieuwe elementen toe bestaande uit de deelname aan protestmarsen; de publicaties op sociale media en de bedreigingen die tweede verzoekende partij heeft ontvangen; de vrouwenrechten van tweede verzoekende partij; de verwestering van verzoekende partijen en hun minderjarig kind en tot slot de huidige algemene veiligheidssituatie in Iran.

Daarnaast beklemtonen ze hun religieuze opvattingen en volharden in hun bekering.

Verder menen ze dat er een samenstel van factoren aanwezig is die een vervolgingsrisico uitmaken in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet nl: het feit dat zij christen zijn en dat de religie een prominente plaats heeft ingenomen in hun leven; het feit dat zij hun religieuze opvattingen ook publiek hebben gemaakt op de sociale media; de algemene veiligheidssituatie in Iran voor leden van religieuze minderheden; hun haat voor de islam en de dictaten die door de islam opgelegd worden; de mensenrechtenschendingen in Iran die niet betwist kunnen worden; hun politiek activisme in België; het feit dat zij hun politiek activisme ook publiek hebben gemaakt op de sociale media; de bedreigingen die tweede verzoekende partij heeft ontvangen; het feit dat tweede verzoekende partij een vrouw is; de patriarchale samenleving in Iran; de objectieve situatie van vrouwen, in het bijzonder van vrouwen die voor hun rechten opkomen in Iran; de executie van verschillende familieleden van tweede verzoekende partij door het Iraanse regime omwille van hun politieke overtuigingen; de gemoedstoestand van verzoekende partijen die geconfronteerd werden met een ander maatschappijmodel in België; het profiel van verzoekende partijen die zijn opgeleid (tweede verzoekende partij was in Iran docent aan de universiteit) en ruimdenkend zijn; het feit dat hun dochter, sinds haar tien jaar in België verblijft, hier naar school gaat, en opgevoed wordt volgens de westerse normen en waarden.

Tot slot betogen verzoekende partijen aangaande de subsidiaire beschermingsstatus dat er in casu substantiële redenen zijn om aan te nemen dat, indien ze zouden worden teruggestuurd naar Iran, zij een reëel risico zouden lopen om ernstige schade te lijden waarbij ze wijzen op hun vluchtrelaas en op de "huidige desastreuze situatie" in Iran op het vlak van de mensenrechten en in het bijzonder voor politieke tegenstanders.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- scholingsattest van 14 september 2021 van het kind van verzoekende partijen;
- attest burgeropleiding van 14 maart 2019 betreffende eerste verzoekende partij;
- attest burgeropleiding van 14 maart 2019 betreffende tweede verzoekende partij;
- opleidingsattest Frans betreffende eerste verzoekende partij;
- opleidingsattest Frans betreffende tweede verzoekende partij;
- gelegenheidsformulier van 2021 inzake de tuinbouwsector betreffende eerste verzoekende partij;
- gelegenheidsformulier van 2021 inzake de tuinbouwsector betreffende tweede verzoekende partij;
- kopie bachelorsdiploma van eerste verzoekende partij;
- kopie mastersdiploma van tweede verzoekende partij.

Tevens wordt gewezen op een weblink van de instagrampagina van tweede verzoekende partij.

3.2.2. Verwerende partij voegt aan haar verweernota van 20 maart 2023 volgend rapport toe:

- "DFAT Country Information Report Iran" van 14 april 2020 eveneens met een verwijzing naar de weblink.

3.2.3. Op 24 mei 2023 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij waaraan zij volgend stuk toevoegt:

- COI Focus: "Iran. Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten" van 10 mei 2023.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop een bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van een beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.3. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen deze motieven in de bestreden beslissingen niet aanvechten, noch betwisten.

In de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij wordt hieromtrent met reden als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Wat tweede verzoekende partij betreft, die steunmaatregelen werd verleend, kan gewezen worden op volgende omstandige motieven:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de medisch attesten die u neerlegde in het kader van uw eerste verzoek blijkt immers dat u lijdt aan posttraumatisch stress syndroom en dat u hier sinds 20 mei 2019 psychologische begeleiding voor ontvangt op tweewekelijkse basis. Zelf stelde u in dit verband dat het op psychisch vlak niet zo goed met u gaat (Notities Persoonlijk Onderhoud, d.d. 12 november 2020, p. 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u er op gewezen dat u bijkomende pauze kon krijgen als u daar nood aan zou hebben (NPO, p. 3). Ook werd u zowel bij aanvang van het persoonlijk onderhoud als wanneer u het emotioneel moeilijk had gevraagd of u in staat was het persoonlijk onderhoud verder te zetten, waarop u telkens bevestigend antwoordde (NPO p. 3 en p. 15). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het

kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming stelde u dat u doodop bent, dat u lijdt aan migraine, dat u een depressie heeft en dat u daardoor veel haar verliest (Verklaring volgend verzoek, punt 13 en punt 24). Gevraagd of er bepaalde elementen of omstandigheden waren die uw deelname aan de procedure zouden kunnen beïnvloeden, antwoordde u negatief (DVZ, verklaring volgend verzoek, d.d. 6 december 2022, punt 1). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partijen betwisten noch weerleggen deze motieven.

In de gegeven omstandigheden kan ook volgens de Raad redelijkerwijze worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat ze konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.4. De bestreden beslissingen steunen op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partijen om internationale bescherming in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer een verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

3.3.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.3.5.1. Verzoekende partijen volharden in hun volgende verzoeken om internationale bescherming in hun vervolgingsvrees wegens de eerder aangehaalde vluchtmotieven waaronder hun bekering en hun politieke activiteiten in België. Tevens benadrukken ze de huidige situatie in Iran en het gegeven dat hun minderjarig kind hier in België is opgevoed en nooit een hoofddoek heeft gehad.

Ter staving van hun huidige verzoeken hebben verzoekende partijen op het CGVS volgende documenten bijgebracht: vier screenshots met foto's in verband met de algemene situatie in Iran, 31 foto's tijdens hun deelname aan betogingen tegen het Iraanse regime in België, een attest van 4 oktober 2022 waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij een cursus Frans volgde bij CIEP, een attest van 20 september 2022 van P. P., gerant van een architectuurbureau waar tweede verzoekende partij een stage heeft gevolgd, een brief van 21 december 2022 van E. F., coördinator bij de Franstalige afdeling van Amnesty International in België ter staving van het profiel van verzoekende partijen en hun integratie, drie screenshots van bedreigingen geuit op de instagrampagina van tweede verzoekende partij en een begeleidend schrijven van 22 december 2022 van hun advocate inzake het vluchtrelaas en de redenen waarom ze niet willen terugkeren naar Iran.

Middels hun verzoekschrift voegen verzoekende partijen nog volgende stukken toe: scholingsattest van 14 september 2021 van het kind van verzoekende partijen, attest burgeropleiding van 14 maart 2019 betreffende eerste verzoekende partij, attest burgeropleiding van 14 maart 2019 betreffende tweede verzoekende partij, opleidingsattest Frans betreffende eerste verzoekende partij, opleidingsattest Frans betreffende tweede verzoekende partij, gelegenheidsformulier van 2021 inzake de tuinbouwsector betreffende eerste verzoekende partij, gelegenheidsformulier van 2021 inzake de tuinbouwsector betreffende tweede verzoekende partij, kopie bachelorsdiploma van eerste verzoekende partij, kopie mastersdiploma van tweede verzoekende partij. Tevens wordt gewezen op een weblink van de instagrampagina van tweede verzoekende partij

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

3.3.5.2. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat de volgende verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen niet-ontvankelijk moeten worden verklaard omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen en dat het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

3.3.5.3. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggende verzoekschriften geen overtuigende argumenten bijbrengen die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten hebben aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekende partijen toe om voormelde motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijven.

3.3.5.4. Met betrekking tot de verklaringen van verzoekende partijen aangaande hun vervolgingsvrees wegens hun bekering tot het christendom merkt de Raad op dat verzoekende partijen deze elementen reeds hebben aangebracht in het kader van hun eerste verzoeken om internationale bescherming die reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad werden beoordeeld. Zo wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende opgemerkt:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde om uw bekering tot het christendom aannemelijk te maken. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. U diende tegen het arrest van de RVV geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u in het onderhavige verzoek opnieuw verwijst naar asielmotieven die u in het verleden reeds hebt uiteengezet, met name uw vrees om omwille van uw bekering van het christendom vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten (Verklaring volgend verzoek A. A., d.d. 6 december 2022, punt 17 en punt 20). Deze elementen zijn in uw vorige verzoek reeds uitgebreid besproken en de ongeloofwaardigheid ervan werd bevestigd door het arrest van de RVV. U haalde geen nieuwe elementen aan die de in vorige beslissingen aangehaalde argumenten kunnen ondermijnen.”

Met betrekking tot de reeds aangehaalde en beoordeelde elementen kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissingen van het CGVS en het arrest nr. 261 579 van de Raad van 4 oktober 2021.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van de huidige volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot de vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoekende partijen blijven in het kader van hun huidige volgende verzoeken in de eerste plaats vasthouden aan hun vluchtmotieven zoals uiteengezet in hun eerste verzoek om internationale bescherming. Waar zij thans elementen aanreiken die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken en waar zij verder borduren op hetzelfde relaas, moet opgemerkt worden dat dit niets nieuws of wezenlijks toevoegt aan hun dossiers.

De Raad beklemtoont hierbij dat het gegeven dat verzoekende partijen nog steeds actief zijn binnen de christelijke gemeenschap in casu geen uitsluitel biedt over de vraag of dit is ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement, te meer gelet op de bevindingen in het arrest met nr. 261 579 van 4 oktober 2021.

De Raad stipt hierbij aan dat reeds in het kader van de eerste beschermingsverzoeken terdege werd gemotiveerd dat uit de landeninformatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan verzoekers om internationale bescherming die terugkeren (cf. “*DFAT Country Information Report Iran*”, van 14 april 2020, p. 70) en evenmin veel aandacht hebben voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen met een verhoogd risicoprofiel die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen, hetgeen verzoekende partij niet aannemelijk maken hetgeen ook hieronder zal blijken uit de vaststellingen *infra*. Door te volharden in hun bekering tot het christendom en hun religieuze activiteiten in België en te wijzen op de algemene situatie in Iran aangaande de vervolging van afvalligen brengen verzoekende partijen geen valabele informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn en kunnen zij voorgaande pertinente vaststellingen, die steun vinden in de administratieve dossiers, niet ombuigen.

Waar verzoekende partijen hun politieke activiteiten in België aankaarten, treedt de Raad volgende pertinente motieven bij:

“U verklaarde verder ook dat u en uw echtgenote herhaaldelijk deelnamen aan demonstraties tegen het Iraanse regime. U stelde dat u bij terugkeer naar Iran vreest dat jullie omwille van jullie deelname aan

deze betogingen door de Iraanse autoriteiten zullen geviseerd worden (Verklaring volgend verzoek, punt 18). Er dient echter vastgesteld te worden dat jullie deelname aan deze betogingen een duidelijk opportunistisch karakter vertoont. Zo is de timing van jullie deelname aan deze betogingen – volgens de door u neergelegde steunbrief van de heer F. begon u aan betogingen deel te nemen in september 2022, i.e. een maand voordat jullie jullie huidige verzoek om internationale bescherming indienden – op zijn minst merkwaardig te noemen, zeker in het licht van jullie eerdere verklaringen dat jullie in Iran niet politiek actief waren (NPO 1, d.d. 8 oktober 2020, p. 11 en NPO echtgenote M. M., d.d. 12 november 2020, p. 8). Uit jullie verklaringen en de door jullie neergelegde documenten blijkt bovendien geenszins dat u of uw echtgenoot tijdens deze betogingen een prominente rol opnamen. Jullie waren volgens uw verklaringen louter als deelnemer aanwezig op deze demonstraties (Verklaring volgend verzoek, punt 20). Uit niets blijkt dat jullie bij terugkeer naar Iran zouden riskeren omwille van jullie deelname aan deze demonstraties in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht te komen.

De stelling van uw advocate en uw echtgenote dat zij politiek actief is op Instagram en bedreigd wordt omwille van zaken die zij op haar Instagrampagina zou geplaatst hebben, is niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komen te staan (Verklaring volgend verzoek M. M., d.d. 6 december 2022, punt 20). Vooreerst moet in dit verband opgemerkt worden dat noch uzelf, noch uw echtgenote, noch uw advocate op enig moment inzicht geven in wat uw echtgenote precies op haar Instagrampagina plaatste. Uw advocate maakte in haar begeleidend schrijven louter duidelijk dat het gaat om berichten die u publiceerde op de pagina www.instagram.com/mahbobe.mohammadian. Op deze pagina werden slechts tien Instagramposts gepubliceerd, waarvan er acht dateren van drie of meer jaar geleden (cf. administratief dossier). Slechts twee publicaties op deze Instagrampagina verwijzen via de gebruikte hashtag naar recente politieke gebeurtenissen in Iran. Het CGVS kon bovendien geen enkele Instagram story van uw echtgenote terugvinden (cf. administratief dossier). Dit is verwonderlijk aangezien de screenshots van bedreigingen die uw advocate op 20 december 2022 overmaakte aan het CGVS, duidelijk vermelden dat deze bedreigingen er kwamen als reactie op een Instagram story die uw echtgenote zou gepubliceerd hebben. Doordat u de inhoud van de story waarop deze S. zijn of haar bedreigingen baseert, niet spontaan neerlegt in het kader van uw verzoek, verhindert u het CGVS om een correcte inschatting te kunnen maken van de ernst van de door u aangehaalde bedreigingen. De screenshots met bedreigingen zijn bovendien afkomstig van een anoniem Instagramprofiel met de gebruikersnaam 'sol1422' en naam S.. Het gaat hier volgens de door uw advocate neergelegde documenten om een persoon die de Instagrampagina van uw echtgenote niet volgt en die zijn of haar volledige identiteit ook niet kenbaar maakt. Dergelijke vage en weinig concrete bedreigingen, die door om het even wie geuit kunnen worden, volstaan allerminst om te kunnen spreken van een nood aan internationale bescherming. Niets wijst er op dat deze Instagramberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn.

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht, waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoekende partijen slagen er niet in aannemelijk te maken dat hun politieke activiteiten geen kennelijk opportunistisch karakter hebben doch zijn ingegeven vanuit een oprechte en diepgewortelde overtuiging. Door er slechts op te wijzen dat de protestmarsen werden georganiseerd na de dood van een Iraanse jongevrouw op 16 september 2022 en hun betrokkenheid dus volgt op de recente mensenrechtenschendingen in Iran zodat de timing niet toevallig is, kunnen verzoekende partijen voorgaande motieven niet ombuigen nu zij niet weerleggen dat zij eerder in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken uitdrukkelijk verklaarden dat ze politiek niet actief waren. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij reeds duidelijk hebben gemaakt zij niet akkoord zijn met het beleid van de Iraanse autoriteiten en hun verzet reeds uitten in Iran waarbij wordt gewezen op de notities van hun persoonlijke onderhouden doch met deze selectieve lezing van de gehoren kunnen zijn geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen nu zij niet betwisten dat zij eerder uitdrukkelijk hebben verklaard niet politiek actief te zijn geweest en in het kader van hun eerdere beschermingsverzoeken geen vrees wegens hun eigen politieke opvattingen, die losstaan van hun beweerde bekering, hebben aangebracht. De Raad meent dat in casu geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van de politieke activiteiten van verzoekende partijen die immers een opportunistisch karakter vertonen nu verzoeker hiervan geenszins eerder gewag maakten.

Er dient in dit verband aangestipt te worden dat bij beschermingsverzoeken gegrond op activiteiten in het gastland (réfugié sur place) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-

vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van het verzoek beoordelen en een verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, "Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects", februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in Vluchtelingenverdrag vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, "Note on refugee sur place claims", februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié", Genève, 1992, 96). Verzoekende partijen betwisten in casu verder geenszins de overwegingen dat uit hun verklaringen en de neergelegde documenten bovendien geenszins blijkt dat zij tijdens deze betogingen een prominente rol opnamen daar zij blijkens hun verklaringen louter als deelnemer aanwezig waren op deze demonstraties zodat uit niets blijkt dat zij bij terugkeer naar Iran zouden riskeren omwille van hun deelname aan deze demonstraties in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht te komen.

Waar verzoekende partijen aanstippen dat verschillende familieleden reeds werden geëxecuteerd door de Iraanse autoriteiten omwille van hun politiek activisme, moet de Raad opmerken dat dit element reeds werd aangebracht in het kader van de eerdere beschermingsverzoeken waaromtrent met reden als volgt werd geoordeeld:

"Wat betreft de executies die de neven van uw vader ondergingen omdat zij politiek actief waren, dient opgemerkt dat deze allen stammen uit de jaren 1360 en 1361 (Iraanse kalender, komt overeen met 1981-1983 in onze kalender; NPO, p. 8.). Er kan dan ook niet verwacht worden dat deze gebeurtenissen vandaag de dag nog een risico voor u zouden meebrengen bij een eventuele terugkeer naar Iran. Ook uw arrestatie en ondervraging door de politie toen u veertien of vijftien jaar jong was, is niet van die aard dat zij de bovenstaande beslissing kan ombuigen. Er is immers geen verband tussen deze arrestatie en uw huidige problemen met de autoriteiten (NPO, p. 16). Dat u door deze ervaringen in uw kindertijd een afkeer ontwikkelde voor de islam en de islamitische regering, wordt in deze beslissing niet betwist. Dat u zich afkeerde van de islam impliceert echter niet automatisch dat zich bekeerde tot het christendom of omwille van deze afkeer problemen kende met de islamitische autoriteiten. Dit laatste dient gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze allesbehalve het geval is (cfr supra)."

Door de executie van hun familieleden te benadrukken brengen verzoekende partijen geen dienstige elementen aan die aantonen dat tevens in hun hoofde sprake is van een (toegeschreven) politieke overtuiging waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Iran dreigen in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht te komen en vervolging riskeren.

De Raad benadrukt dat in het kader van de eerste beschermingsverzoeken werd aangegeven dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het Iraanse regime weinig aandacht schenkt aan wat terugkerende asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen met een verhoogd risicoprofiel die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt.

Wat betreft de publicaties op de sociale media van tweede verzoekende partij en de bedreigingen die zij heeft ontvangen, brengen verzoekende partijen door de bijgevoegde weblink van de Instagrampagina te benadrukken geen valabele elementen aan die de concrete motieven dienaangaande kunnen ontkrachten. Verzoekende partijen wijzen op verschillende "stories" en publicaties doch gaan eraan voorbij dat de commissaris-generaal hiermee reeds rekening heeft gehouden. De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat slechts sprake is van thans 11 publicaties waarvan het merendeel dateren van drie of meer jaar geleden en slechts twee of drie publicaties op deze Instagrampagina via de gebruikte hashtag naar recente politieke gebeurtenissen verwijzen in Iran zonder dat hierbij een Instagram story kan worden teruggevonden hetgeen verwonderlijk is aangezien de screenshots van bedreigingen die werden overgemaakt aan het CGVS, duidelijk vermelden dat deze bedreigingen er kwamen als reactie op een Instagram story die tweede verzoekende partij zou gepubliceerd hebben. Ook in de huidige procedure wordt de inhoud van de story waarop deze S. zijn of haar bedreigingen baseert, niet neergelegd zodat geen correcte inschatting kan gemaakt worden van de ernst van de aangehaalde bedreigingen. Verzoekende partijen betwisten noch weerleggen verder de vaststelling dat de screenshots met bedreigingen bovendien afkomstig zijn van een anoniem Instagramprofiel met de gebruikersnaam 'sol1422' en naam S. waarbij wordt geoordeeld dat dergelijke vage en weinig concrete bedreigingen, die

door om het even wie geuit kunnen worden, allerminst volstaan om te kunnen spreken van een nood aan internationale bescherming.

Bovendien moet in navolging van verwerende partij opgemerkt worden dat niets erop wijst dat deze Instagramberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Hierbij kan gewezen worden op de recente COI focus “*IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*” van 10 mei 2023 bijgebracht door verweerder bij aanvullende nota, waaruit kan vastgesteld worden dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21).

In casu moet beklemtoond worden dat verzoekende partijen aangaven dat ze in Iran niet politiek actief waren, dat zij Iran legaal hebben kunnen verlaten en dat tweede verzoekende partij op haar sociale media niet eens 1000 volgers heeft. Bovendien tonen verzoekende partijen hoe dan ook niet aan dat zij deze politieke berichten op sociale media niet kunnen verwijderen bij terugkeer naar Iran nu zij geen oprechte bekering of oprechte politieke activiteiten aannemelijk hebben gemaakt.

Verzoekende partijen brengen geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Gezien verzoekende partijen geen oprechte bekering of oprechte politieke activiteiten aannemelijk maakt, kan van hen worden verwacht dat zij hun religieuze en politieke activiteiten staken alvorens terug te keren naar Iran en is de verwijzing naar de gewijzigde algemene situatie in Iran op dit vlak verder niet dienstig. Uit deze algemene informatie blijkt overigens niet dat de situatie in Iran van zulke aard zou zijn dat deze ook voor personen die zich niet inlaten met (oprechte) protestacties en oppositieactiviteiten op zich problemen met zich zou (kunnen) brengen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad hierbij dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoekende partijen geen oprechte bekering tot het christendom hebben aannemelijk gemaakt en dat in casu de gegronde vrees voor vervolging ook niet aannemelijk wordt gemaakt nu verzoekende partijen evenmin aannemelijk maken dat zij zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst als christen of opposant zullen manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zullen worden door hun omgeving en zij hoe dan ook niet aantonen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst godsdienstige of politieke handelingen zullen verrichten die hen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Inzake de vrees voor terugkeer naar Iran wegens het gegeven dat het kind van verzoekende partijen niets kent van Iran en nooit een hoofddoek heeft gehad, wordt in de bestreden beslissingen terdege gemotiveerd:

“Uw stelling dat jullie niet naar Iran kunnen terugkeren omdat jullie dochter niets kent van Iran en nooit een hoofddoek gehad heeft, is evenmin van die aard dat hieruit een nood aan internationale bescherming spreekt (Verklaring volgend verzoek, punt 24). Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening zoals de plicht om een hoofddoek te dragen, houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde zaken betreffen echter louter verwijzingen naar de algemene situatie in uw land van herkomst en volstaan op zich niet om in hoofde van uw dochter een reëel risico op het risico op vervolging of het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Dergelijk risico dient immers in concreto te worden aangetoond. U blijft op dit vlak echter in gebreke.

Ook de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komen te staan.”

Verzoekende partijen brengen geen elementen bij die voorgaande motieven in een ander daglicht kunnen stellen. Ter terechtzitting wordt door verwerende partij overigens aangegeven dat de dochter ondertussen werd erkend als vluchteling zodat enig betoog aangaande de dochter in dit verband niet dienstig voorkomt. De Raad merkt hierbij op dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals thans in het geval van verzoekende partijen, op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid heeft niet noodzakelijk tot gevolg dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend, hoewel de individuele beoordeling niet verhindert dat *“wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C652/16, punten 50-51).

Gelet op de toelichting van werende partij ter terechtzitting inzake de grondslag, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de erkenningsbeslissing in hoofde van de dochter, dienen verzoekende partijen op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in hun land van herkomst persoonlijk een actuele, gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade lopen, *quod non in casu*.

In het verzoekschrift wordt verder een vrees vanwege de schending van vrouwenrechten beklemtoond en aangehaald dat tweede verzoekende partij, die opgeleid is, een diepe haat koestert voor de islam en de Iraanse maatschappij en zich in Iran onderdrukt voelt.

In dit verband moet in de eerste plaats vastgesteld worden dat in casu geen informatie wordt bijgebracht waaruit blijkt dat het louter behoren tot “de sociale groep van de vrouwen” volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat er sprake is van groepsvervolging tegen vrouwen en/of meisjes, waardoor tweede verzoekende partij in dit verband individuele elementen dient aan te reiken om haar vrees, als vrouw, te concretiseren, waartoe zij echter in gebreke blijft.

Verder dient herhaald te worden dat beide verzoekende partijen in gebreke blijven een oprechte bekering en oprechte politieke activiteiten aannemelijk te maken. De Raad merkt op dat het loutere feit dat men zich in Iran in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften waaronder het dragen van een hoofddoek, onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich volstaan niet om in hoofde van verzoekende partijen een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te nemen. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene, in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels.

De Raad stelt in casu nog vast dat verzoekende partijen, die Iran legaal verlaten hebben, die het Farsi beheren en opgeleid zijn en reeds werkervaring hebben opgedaan in Iran alsook contacten hebben onderhouden met hun familieleden in Iran (Verklaring volgend verzoek van eerste en tweede verzoekende partij van 6 december 2022, vraag 22), niet aantonen dat zij hun leven in Iran, alwaar volgens de aldaar heersende islamitische opvattingen, gelet op bovenstaande bevindingen, niet opnieuw zouden kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden. Het loutere gegeven dat tweede verzoekende partij zich bij een terugkeer naar het land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur is op zich geen ‘vervolging’ in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en maakt geen ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uit, te meer geen oprechte politieke overtuiging aannemelijk wordt gemaakt. Bepaalde aanpassingen, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het voldoen aan de vestimentaire beperkingen in het publieke domein, vormen op zich geen inbreuk op de fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

Inzake de algemene situatie in Iran heeft de commissaris-generaal met reden het volgende overwogen: *“De door u neergelegde screenshots in verband met de algemene situatie in Iran hebben geen betrekking op uw persoonlijke problemen en zijn dan ook niet van die aard dat u of uw echtgenote het risico lopen om in de ogen van de Iraanse autoriteiten gezien te worden als politieke opposanten van het regime. De stelling van uw echtgenote dat zij verre familie is van G. C., die door de Iraanse zedenpolitie werd gedood,*

volstaat niet om te concluderen dat de kans dat jullie bij terugkeer naar Iran een vrees voor vervolging dienen te koesteren aanzienlijk groter geworden is (Verklaring volgend verzoek echtgenote M. M., d.d. 6 december 2022, punt 21). Het gaat hier immers louter om een blote bewering van uw echtgenote die zij op geen enkele manier concretiseerde. Zo legde zij niet uit op welke manier G. C. familie van haar zou zijn en maakte zij evenmin duidelijk op welke manier deze familieband ervoor zou kunnen zorgen dat jullie bij terugkeer naar Iran in het vizier van de autoriteiten zouden kunnen komen.”

Verzoekende partijen beklemtonen in hun verzoekschrift de algemene veiligheidssituatie in Iran en wijzen op de protesten tegen het huidige autoritaire regime.

Gezien verzoekende partijen geen oprechte bekering of politieke activiteiten aannemelijk maken kan van hen worden verwacht dat zij hun religieuze en politieke activiteiten staken alvorens terug te keren naar Iran en is de verwijzing naar de gewijzigde algemene situatie in Iran op dit vlak verder niet dienstig. De Raad herhaalt dat uit de aangehaalde situatie overigens niet blijkt dat de situatie in Iran van zulke aard zou zijn dat deze ook voor personen die zich niet inlaten met (oprechte) protestacties en oppositieactiviteiten op zich problemen met zich zou (kunnen) brengen. Verder is deze informatie van louter algemene aard, heeft deze geen betrekking op partijen verzoekende en kunnen verzoekende partijen met hun verwijzing naar deze informatie in het geheel niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden riskeren te worden geïdiseerd of vervolgd waarbij kan gewezen worden op de bovenstaande bevindingen uit de COI Focus van 10 mei 2023.

De Raad stipt overigens aan dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Verder blijkt uit de COI Focus van 10 mei 2023 dat er de laatste drie jaar geen enkel persoon vanuit België gedwongen is teruggekeerd naar Iran (p. 25). De Raad stelt in dit verband vast dat er weinig informatie is over de situatie van Iraniërs die terugkeren naar Iran in het algemeen en van teruggekeerde verzoekers om internationale bescherming in het bijzonder (COI Focus 10 mei 2023, p. 27). Terugkeerders worden bij aankomst op de *Iman Khomeini International Airport* (IKA) in Teheran (nog steeds) onderworpen aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles. Het weze nogmaals herhaald dat het vooral personen zijn die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren en dat er *in casu* geen enkele reden is om aan te nemen dat verzoekende partijen over een verhoogd risicoprofiel zouden beschikken en bij terugkeer in de aandacht van de Iraanse autoriteiten zouden komen. Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben waarbij het van de individuele omstandigheden in een zaak afhangt of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Verder blijkt uit de COI Focus van 10 mei 2023 dat controle van socialemediaprofielen op de luchthaven niet systematisch gebeurt en dat dit, wanneer dit wel gebeurt, voornamelijk is bij terugkeerders bij wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteit en dat sociale media van bijzonder belang zijn wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperts verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de socialemediaprofielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (p. 29). De Raad wijst er verder op dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (COI Focus van 10 mei 2023, p. 24, met verwijzing naar DFAT-rapport van 14 april 2020, p. 70). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens het reeds aangehaalde DFAT-rapport (p. 70) en de COI Focus van 10 mei 2023 (p. 29-30) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd, *quod non in casu*, en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek. Volgens het DFAT-rapport van 14 april 2020 en de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder afwijkend antwoordt of als de autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Aanhouding en slechte behandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gewoonlijk.

Het loutere feit dat verzoekende partijen bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zullen worden naar de redenen van hun vertrek en hun asielrelaas betekent niet zonder meer dat zij bij terugkeer een risico lopen op mensonterende behandeling en kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

In zoverre verzoekende partijen daarnaast trachten te laten uitschijnen dat zij, evenals hun dochter die evenwel reeds werd erkend als vluchteling, verwesterd zouden zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar hun land van herkomst, kan nog worden opgemerkt dat uit de aangereikte informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat zij enige tijd in België hebben verbleven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde. Verzoekende partijen brengen, mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vermeende bekering en politieke activiteiten geen concrete elementen bij waaruit blijkt en tonen evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij in hun land van herkomst als verwesterd zouden riskeren te worden gepercipieerd en gevisieerd. Zij tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in Europa van hen een dusdanig verwesterd persoon zouden hebben gemaakt dat zij hun leven in Iran niet opnieuw zouden kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden. Evenmin tonen zij aan dat zij omwille hiervan en omwille van het gegeven dat zij zich hebben trachten te integreren middels het volgend van Franse lessen, burgeropleidingen, etc., riskeren te worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maken verzoekende partijen, die Iran legaal hebben verlaten, niet aannemelijk dat zij omwille van hun afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigen te komen die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet noch kan dit blijken uit de beschikbare informatie gelet op de individuele omstandigheden van verzoekende partijen.

Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op een samenstel van factoren die een vervolgingsrisico uitmaken in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan de Raad wijzen op volgende omstandige motieven in de bestreden beslissingen:

“Daar waar uw advocate spreekt van een samenstelling van verschillende elementen die in samenstel een risico op vervolging vormen, dient te worden opgemerkt dat de meeste van deze door uw advocate aangehaalde elementen terug te leiden vallen naar jullie politieke en religieuze overtuigingen, waarvan hierboven reeds herhaaldelijk werd vastgesteld dat deze ofwel ongeloofwaardig van aard zijn, ofwel onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een nood aan vervolging (cf. supra). Wat betreft de patriarchale samenleving in Iran, de mensenrechtenschendingen die het regime in Iran begaat en de objectieve situatie van vrouwen in Iran, dient te worden vastgesteld dat deze door uw advocate aangehaalde elementen louter betrekking hebben op de algemene situatie in Iran. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening tegen vrouwen houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijk risico dient in concreto te worden aangetoond. U en uw echtgenote blijven op dit vlak echter in gebreke (cf. supra). Jullie gemoedstoestand nadat jullie geconfronteerd werden met een ander maatschappijmodel in België, jullie profiel als opgeleide en ruimdenkende mensen en het feit dat jullie dochter hier in België naar school gaat en opgevoed wordt volgens de westerse normen en waarden, zijn stuk voor stuk elementen die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming (cf. supra).”

Door louter te volharden in een samenstel van factoren slagen verzoekende partijen er geenszins in voorgaande concrete motieven te ontcrachten.

Tot slot betwisten noch weerleggen verzoekende partijen overige bevindingen aangaande de neergelegde documenten:

“De door u neergelegde steunbrief van de heer E. F., coördinator bij de Franstalige afdeling van Amnesty International in België, is niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komen te staan. Dat u en uw echtgenote intellectuelen zijn en dat jullie dochter geïntegreerd is op school, zijn motieven die op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van de integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. De opmerking van de heer F. dat u niet naar Iran teruggestuurd kan worden omwille van uw deelname aan de betogingen en de algemene situatie in Iran, is louter een persoonlijke opinie van de heer F. waaruit geenszins een persoonlijke vrees voor vervolging kan blijken.

Het begeleidend schrijven van uw advocate Elisabeth van der Haert is evenmin van die aard dat hieruit een aanzienlijk grotere kans zou kunnen afgeleid worden dat u bij terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Dat u en uw echtgenote herhaaldelijk hebben deelgenomen aan

protestacties tegen het regime is, zoals hierboven al herhaaldelijk werd aangestipt, niet voldoende om te concluderen dat u bij deze betogingen ook een prominente rol zou hebben opgenomen of in het vizier van het Iraanse regime zou gekomen zijn. Jullie bekering tot het christendom werd in het verleden al ongeloofwaardig geacht door de RVV (cf. supra). De stelling van uw advocate dat uw echtgenote M. tot de sociale groep van vrouwen behoort die opkomen voor hun rechten, betreft louter een blote bewering van uw advocate die maar moeilijk te verenigen valt met de verklaringen die uw echtgenote hierover aflegde. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde uw echtgenote dat zij zich nooit inlaat met politiek omdat ze hier tijdens haar jeugd al teveel mee geconfronteerd werd (NPO, p. 8). In het kader van haar huidige verzoek legde uw echtgenote in dit verband zeer gelijkaardige verklaringen af. Zij stelde immers dat zij met haar moeder, broer en zus nooit over politiek praat en dat haar familieleden in Iran haar gevraagd hebben om niets te doen dat hen in gevaar zou kunnen brengen in Iran (verklaring volgend verzoek M., punt 22). Uit de door jullie neergelegde foto's blijkt dat jullie louter deelnamen aan betogingen en verder geen prominente rol opnamen in het protest tegen het regime (cf. supra). Uit niets blijkt dan ook dat uw echtgenote bij een eventuele terugkeer naar Iran vervolging zou riskeren omwille van haar mening over het regime of omwille van haar deelname aan de hierboven vermelde betogingen." Verzoekende partijen benadrukken de neergelegde documenten doch brengen geen dienstige elementen aan die afbreuk kunnen doen aan voormelde concrete en pertinente overwegingen.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

3.3.6. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekende partijen tonen evenwel met hun verwijzing naar de algemene situatie in Iran alwaar protesten zijn uitgebroken tegen het regime waarbij hardhandig wordt opgetreden tegen opposanten, niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partijen kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

3.3.8. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.9. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu de volgende verzoeken terecht niet-ontvankelijk worden verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

3.3.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

3.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.13. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.3.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partijen in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU